

2015. december 27. vasárnap, A SZENT CSALÁD ÜNNEPE

1Sám 1,20-22.24-28; Zs 83; 1Jn 3,1-2.21-24;

Lk 2,41-52 – „...hallgatta és kérdezte őket”

Az evangéliumok érdekes keverékei a tárgyyszerű történetleírásoknak és az úgynevezett „midrás” műfajnak, azaz a nem szó szerint, hanem a Szentírás szellemében értelmezendő leírásoknak. Lukács egyaránt gyakran alkalmazta mindkét műfajt. Az alapcselekmény történetisége ebben az esetben is teljesen hihető: Jézus családja gyakorló vallásos családként minden évben felment a vallási központba, Jeruzsálembe. Ott egyik alkalommal, az éppen tizenkét éves, kamasz Jézus elkeveredett a szüleitől. Hogy ez teljesen életszerű, ezt tanúsíthatom: valamikori kisgyermekes szülőként bizony én is megéltem ezt, talán még cifrábban. Viszont a történet folytatása (három nap múlva, ámulatot keltve, tanítómesterek között) kissé túlszínezettnek tűnik. Szigorúan vett történetisége helyett (esetleg mellett?) leginkább arra utalhat, hogy Jézust eszmélődésének kezdete óta erősen foglalkoztatták az Istennel kapcsolatos gondolatok, ismeretek. Sőt, továbbmenve, a szerző itt valószínűleg Jézus Istenre figyelésének korai jelét, valamint okosságát is be akarta mutatni. Kitűnően megjelenítette azonban Jézusnak máig is érvényes egyik módszerét: „hallgatta és kérdezte” a tanítómestereket. Az már más lapra tartozik, hogy a későbbi korok művészetében legtöbbször úgy jelenítették meg ezt a képet, amint a gyermek Jézus – isteni tudásánál fogva – tanítja, kioktatja a felnőtteket. Egyébiránt a szöveg szerint a kioktatásból jutott az aggódó szülőknek is: „Miért kerestetek? Nem tudtátok, hogy az én Atyám házában kell lennem?” Számomra nehezen hihető, hogy ez pontosan így történt volna meg. Inkább Lukács üzenetét keresem benne: *A cseperedő kamasz Jézus már az Istent tartja legfontosabbnak, minden más előtt.* Mint ahogy minden gyermekben már fel-felvillan a későbbi felnőtt, úgy villant meg ebben a részben a későbbi Emberfia. Azután visszatért szüleihez, és szófogadóan élte tovább a szokásos gyermekéveket.

Számunkra azonban megszívlelendő az eredeti módszer: meghallgatni, megérteni és kérdezni egymást – és egészséges óvatossággal kezelni saját kinyilatkoztatásainkat!

Bajnok László („Érted vagyok”)

